

ת"פ 47715/09/11 - מדינת ישראל נגד י י

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 47715-09-11 מדינת ישראל נ' י
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אביב בר אור
נגד
י י
ע"י ב"כ עו"ד דניאל חקלאי
המאשימה
הנאשם

הכרעת דין

1. במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת הגב' א י (להלן: "**המתלוננת**") נשואים זל"ז והתגוררו יחד בביתם ברח' *** יהוד (להלן "**הדירה**").

מנישואים אלה נולדו לבני הזוג שני ילדים בת בכורה ובן, שבמועד הרלוונטי לכתב האישום היה כבן שלוש.

ביום האירוע ה- 22.12.10 התגלע ויכוח בין בני הזוג על רקע דרישת הנאשם מהמתלוננת לקחת את בנם שחלה לבדיקה רפואית.

במהלך הוויכוח, כך על פי הנטען בעובדות כתב האישום, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין ושלא בהסכמתה, בכך שהיכה בידיה, עיקם אותן וסטר בפניה. כתוצאה ממעשיו נפלה המתלוננת על הרצפה.

בהמשך, נמלטה המתלוננת לחדר השינה כדי לצלצל לחברתה והנאשם הלך אחריה לחדר השינה וחנק אותה שם.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת חבלות שהתבטאו בשריטה על לחי שמאל והמרפק, שריטה בשפה התחתונה וסימני אדמומיות על ידיה, צווארה וחזה.

על כל אלה מואשם הנאשם, בפרק הוראות החיקוק, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, על פי סעיף 380 ביחד עם סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. בתגובתו לאישום אישר הנאשם, באמצעות בא כוחו, כי אכן במועד הרלוונטי לכתב האישום התלקח

וויכוח מילולי בינו לבין המתלוננת, שהתמקד, להבנתו, בהתנהגותה הבלתי אחראית של המתלוננת כלפי בנם הקטין בפרט וכלפי בני הבית בכלל.

הנאשם הכחיש שאיים על המתלוננת וכפר בטענה שתקף אותה, כשלדבריו המתלוננת היא שתקפה אותו ואפשר שבמהלך התגוננותו מפניה פגע בשפתה שלא במזיד ובלא כוונה.

3. ראיית התביעה המרכזית הינה עדותה של המתלוננת, שלתמיכה בה הגישה המאשימה לוח תצלומים של חבלות, שלטענת המתלוננת נגרמו לה במהלך האירוע, כן העלתה לעדות את קצינת החקירות, בפניה חשפה המתלוננת את החבלות שנגרמו לה, שאת חלקן רשמה בגוף הודעת המתלוננת ואת החלק האחר העלתה על מזכר שרשמה, וכן הביאה לעדות שלושה עדים, שסיפרו כי שמעו מפי המתלוננת, כבר ביום האירוע ושעה קלה לאחריו, שהותקפה והוכתה על ידי הנאשם.

ראיות ההגנה נסמכות על עדותו של הנאשם ועל שלושה חברים/מכרים של הנאשם שסיפרו את הידוע להם על מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת, אך עדותם לא נגעה ישירות לאירוע נשוא כתב האישום, הכול כפי שיפורט בהמשך.

4. בעדותה הראשית סיפרה המתלוננת בקווים כלליים כי הוכתה ביום האירוע על ידי הנאשם בעקבות וויכוח שהתעורר ביניהם בשאלה עד כמה דחוף לקחת את בנם הקטין לבדיקה רפואית, ומסרה תיאור קצר ותמציתי של אופי האלימות בה נקט, לטענתה, הנאשם כלפיה באותו יום. וכך באו הדברים לידי ביטוי בגרסתה:

"הריב התחיל, התגלגל ככה הגיע למצב שבחיים לא היה מצב כזה, שהוא הרים יד עליי, זה לא ברמות שהיו קודם, כאילו היו לנו ריבים, כל מיני בלגנים, אך להרים יד זה היה מצב רציני. יש לנו קיר מחוספס, בית ישן התחיל לזרוק אותי מקיר לקיר, לחנוק אותי [...] הוא הפיל אותי על הרצפה, בקשתי לעצור [...] לעצור את זה, אנחנו לא חיות בסופו של דבר [...] נגרמו לי שריטות, ליד האוזן, ליד השפתיים, בזרוע שריטות, ועל הגוף היו סימנים כחולים [...]".

תיאור מפורט יותר עלה בחקירתה הנגדית של המתלוננת, אז הקריא באוזניה ב"כ הנאשם את גרסתה במשטרה - שאושרה על ידה.

וכך תיארה שם המתלוננת את שלדבריה ארע "התווכחנו, הוא ניסה להפריד לי את הידיים, אחר כך הוא נתן לי סטירה, הוא הפיל אותי על הרצפה, כל זה היה בסלון, ניסיתי לברוח לחדר השינה שלי ושל הילד שלי [...] הוא רץ אחריי, שם ניסיתי לקחת את הטלפון ולצלצל לחברה שלי, ואז הוא לקח ממני את הטלפון וחנק אותי. זה קרה כמה פעמים, הוא דחף אותי".

ב"כ הנאשם ביקש מהמתלוננת להתייחס לסתירה הנמצאת בין גרסתה במשטרה לבין עדותה בבית המשפט, שכן שם, לדבריו, לא תיארה שהנאשם זרק אותה מקיר לקיר. על כך השיבה המתלוננת **"הוא אכן זרק אותי מקיר לקיר, שזה אכן היה, אם אתה חושב בסטרס אחרי כל מה שקרה לי אישה מסוגלת לתפקד ולזכור כל מה שקרה זה טעות"**.

עיון בדו"ח ביצוע עימות מעלה שכבר למחרת האירוע, במהלך העימות, הטיחה המתלוננת בנאשם כי במהלך האירוע דחף אותה על הקיר, כשהיא מצביעה על סימני החבלה שנגרמו לה כתוצאה מכך **"אתה ראית אותי כולי דם ואתה עשית לי את זה [...]** זה **(מצביעה על המרפק עם החתכים) אתה עשית לי כשדחפת אותי על הקיר"**.

משמעות רבה יש לתגובת הנאשם להאשמה זו שהטיחה בו המתלוננת **"אני לא רציתי שכל הדברים המלוכלכים יצאו החוצה"**

5. ראיות החיזוק מתייחסות למידיות התלונה, מצבה הנפשי ובעיקר סימני החבלות שנותרו על גופה.

חברתה של המתלוננת, הגב' ל ק (להלן: "ל") סיפרה בעדותה כי בבוקר האירוע וסמוך לאחריו התקשרה אליה המתלוננת וסיפרה לה בבכי שהיא והנאשם רבו **"ושבעלה היכה אותה"**, דחף אותה על הקיר ושרט אותה.

מאחר שזו לא הייתה הפעם הראשונה שהמתלוננת התלוננה באזניה שהנאשם מכה אותה החליטה לעזוב הכול, הגיעה אליה, ראתה עליה את סימני החבלות, שכנעה אותה ללכת להגיש תלונה במשטרה והלכה איתה לתחנת המשטרה.

מאחר שהמתלוננת עצמה צמצמה בהודעתה במשטרה את מעשי האלימות של הנאשם כלפיה, לא סיפרה שנגרמו לה חבלות או סימני אלימות באירועים קודמים ואף הכחישה שאיים עליה או פגע בילדיהם, בניגוד לאמור בהודעת לבנת במשטרה, הקשה ב"כ הנאשם על לבנת בחקירתו הנגדית, עימתה עם גרסת המתלוננת וביקש את התייחסותה לשוני בגרסאות. על כך השיבה לבנת **"מהיכרותי את א, אנו שנים חברות, זה לא פעם או עשר פעמים שהוא הכה אותה והיו לה סימנים אני זו ששכנעתי אותה ללכת למשטרה אבל הפחד שיתק אותה ולא רצתה [...]** זה חבל, מהפחד עושים דברים לא נכונים, אבל זה מה שהיא סיפרה לי".

המתלוננת עצמה לא הרחיבה בעדותה הראשית על מעשי הנאשם מעבר לאירוע מושא האישום, בין היתר משום שב"כ הנאשם התנגד להרחבת החזית. אולם בתשובה לשאלותיו בחקירה נגדית, תיארה גם מעשי אלימות פיזית נוספים והבהירה כי לא סיפרה על כך בהודעתה במשטרה מהטעם שלא באה להתלונן כדי להכניסו לכלא **"זו לא הייתה המטרה, אני באתי כדי להוציא נגדו צו הרחקה"** וכשביקש לוודא עמה שאכן זו הסיבה פתחה מעט את סגור ליבה והוסיפה **"אם אספר את כל מה שהוא עשה לי ב-13 שנה זה יקח הרבה זמן [...]** אני לא רציתי לעשות לו רע שילך לדרכו [...]" ורק כשנטען בפניה כי איימה ללכת להתלונן נגד הנאשם במשטרה אף שלא עשה לה דבר, אמרה בכאב **"איך זה נקרא שאני מאיימת, שאני סובלת וסובלת, וסופגת וסופגת שאני**

אומרת לו שיום אחד אני אלך למשטרה שהוא בטוח בעצמו שאני לא אלך ואמשיך לסבול ולספוג [...] היו כל כך הרבה פעמים [...] זו תופעה של אשה מוכה שפוגדת ללכת ולהתלונן, היא שותקת, סובלת וסופגת ולוקח לה זמן להוציא את זה החוצה".

על העובדה שהמתלוננת התלוננה על אלימות מצד הנאשם כלפיה, עוד טרם האירוע, העידה גם **חברתה לעבודה הגב' א ש** (להלן: "א") "כל יום היא באה לעבודה בוכה [...] היא באה ואמרה שהוא מרביץ לה כי היא עובדת ערב [...] כל הזמן היא הייתה בוכה וסיפרה שרע לה [...] היא אמרה שהוא מתקשר ומאיים עליה".

על פי עדותה גם ביום האירוע התקשרה המתלוננת "ואמרה שהיא לא יכולה לצאת לעבודה כי בעלה הרביץ לה והיא לא במצב להגיע לעבודה" ולבקשתה אף תיארה באזניה את הנסיבות שהובילו לתקיפתו אותה.

בתחנת המשטרה, אליה הגיעה המתלוננת עם לבנת, פגשה **בקצינת החקירות מפקח ענת אביטל** (להלן: "קצינת החקירות"), אשר גבתה את תלונתה ורשמה בגוף ההודעה את מצבה הנפשי של המתלוננת תוך כדי מסירת ההודעה ואת סימני החבלה בהם הבחינה בעת גביית העדות בחדר החקירות, כשבמהלך גביית העדות נכנסה עם המתלוננת לחדר אחר שם הורידה המתלוננת את חולצתה ואת החבלות הנוספת על גופה, בהן הבחינה שם, תיעדה במזכר.

על פי עדותה של קצינת החקירות, בגוף ההודעה רשמה "שהמתלוננת התחילה לבכות במהלך מסירת העדות" וכי הבחינה "בסימני דם ופצעים טריים על ידי המתלוננת, פצע בשפה התחתונה, שריטה על הלחי השמאלית ושריטה במרפק".

במזכר שהוגש תיארה קצינת החקירות את סימני החבלה הנוספים עליהם הצביעה המתלוננת בפניה ובהן הבחינה בחדר בו שהו לבדן "שריטות באזור החזה, שריטה באוזן וכן בצוואר".

חבלות אלה אף תועדו על ידי איש זיהוי פלילי רס"ל קטיה סבטלנוב והוגשו על גבי **לוח תצלומים**.

6. הנאשם, כאמור, כפר בכך שתקף את המתלוננת וטען שהותקף על ידה. מאחר שסימני החבלות הינם ממצאים אובייקטיביים, נבחן על פי גרסאות הנאשם, כפי שאלה נמסרו בהזדמנויות שונות מאז תחילת החקירה, האם יש בנמצא הסבר סביר המניח את הדעת להימצאות החבלות, שיהא בהם לפחות כדי לעורר את הספק הסביר לטענת המתלוננת שאלה נגרמו על ידי הנאשם במהלך האירוע.

בהודעתו הראשונה במשטרה מיום האירוע 22.12.10 סיפר הנאשם על הרקע לוויכוח שהתפתח בינו לבין המתלוננת באותו יום, שאף על פי גרסתו הסלים לאלימות פיזית, אם כי לדבריו כפועל יוצא מהתנהגותה האלימה של המתלוננת כלפיו.

וכך תיאר הנאשם את התפתחות האירוע האלים "אז היא התחילה לצעוק ואמרתי לה להפסיק לצעוק היא באה אלי התחילה להרביץ לי הביאה לי סטירה [...] אני תפסתי אותה ואמרתי לה די אלה מספיק. אחרי

שהחזקתי אותה היא נפלה אך המשיכה להרביץ לי".

כאשר נשאל מדוע יש סימני חבלה על המתלוננת השיב כי **"יש לה תמיד סימנים היא עובדת במסעדת טאטי והיא מבשלת וכל הזמן יש לה סימנים על הידיים היא תמיד חוזרת עם סימנים הביתה. היום היא התחילה להתפרע ואני רק החזקתי אותה היא הייתה שיכורה מאד והיא לקחה חפצים לידיים כדי לזרוק עליי."**

לאחר שהסתיימה החקירה הביקש הנאשם להוסיף אפשרות נוספת לגרימת החבלות על המתלוננת והחוקרת הוסיפה את אמרתו הנוספת בכתב יד **"עכשיו אני נזכרתי שהיום במהלך הריב איתה היא לקחה מספרים והשתוללה אולי בגלל זה יש לה סימנים. אני לא עשיתי לה כלום."**

לציין שהמתלוננת אישרה בעדותה, לבקשת ב"כ הנאשם, שיש לה סימני כוויות מהטבון במקום עבודתה אך הוסיפה **"המכות שלי שונים לגמרי, מציגה את הידיים עם כוויות של טבחים אך זה לא מכות של גבר."**

בהודעה נוספת שנגבתה מהנאשם במשטרה, יום לאחר האירוע, בתאריך 23.12.10, התבקש הנאשם לתת הסברים לחבלות שונות שנמצאו על גופה של המתלוננת ואין טוב מהבאת הדברים בשם אומרם:

כשהתבקש לתת הסבר להימצאות הסימנים במרפקי המתלוננת השיב **"אני לא יודע, אני לא יודע מה היא רוצה ממני. כמה שנים יש לה סימנים. אתמול היא הייתה אגרסיבית...היא התחילה לצעוק. אמרתי לה לא צריך לצעוק. היא רצתה לצאת מהחדר. היה אצלה טלפון שאני קניתי לבת שלי. אמרתי לה להשאיר לה את הטלפון... היא אמרה אם אתה לא נותן טלפון ולקחה קומקום של מים. כאילו רוצה לזרוק עלי. תפסתי את הקומקום שמתי יד שלא תיקח אותו."**

אמרתי לה לא צריך תפסיקי. לקחתי אותה ואמרתי לה בואי שבי פה. היא הלכה כשהיא דוחפת אותי. וכמעט היא נפלה"

כאשר נשאל לגבי סימני חבלות שנמצאו על גב ידה של המתלוננת טען כי **"היא נותנת לי מכות בשיניים. גם לי יש סימנים [...] אני לא יודע אם זה מהשיניים שלי או שלה."**

כאשר נשאל כיצד נגרמה השריטה בשפה התחתונה של המתלוננת השיב **"לא יודע. אולי היא רצתה לנשוך אולי, אני לא אומר שהיא רוצה לנשוך אותי."**

שעה קלה לאחר החקירה השנייה נערך **עימות** בין הנאשם למתלוננת. גם במהלך העימות נשאל הנאשם שאלה ישירה לגבי הסיבות להימצאות החבלות על גופה של המתלוננת ותוך התעלמות מהשאלה, השיב תשובה, שתאפיין אותו גם בהמשך, ושאלו קשר בינה לבין מהות השאלה.

וכך השיב הנאשם, הפעם לשאלתה של המתלוננת כיצד נגרמו לה החבלות **"היא מאד עצבנית היא אגרסיבית"**

אלי... אני לא רוצה להרים ידיים על אשתו אבל מה קרה אתמול היא לא חולה, אני מנסה להחזיק אותך ואז את נפלת כי את עושה פרובוקציות מול הילדים ולילד יש פחד אז אני תפסתי אותה וניסיתי [...] אני שמתי מים ואני חשבתי שהיא רוצה לזרוק את הקומקום כי היא שמה יד ואני החזקתי אותה ובגלל זה אני משכתי אותה".

גם כשהמתלוננת הטיחה בו שגרם לה את החבלות והחתכים במרפק כשדחף אותה אל הקיר כל שהיה לו לומר היה "אני לא רציתי שכל הדברים המלוכלכים יצאו החוצה"

מעבר לכך שבמהלך העימות לא נתן הנאשם כל הסבר מניח את הדעת להימצאות החבלות על גופה של המתלוננת, אף שכאמור ניתנו לו הזדמנויות למכביר לעשות כן, הוא אף לא טען בפני המתלוננת, כפי שטען שעה קלה קודם לכן בחקירתו, כי המתלוננת סטרה לו או דחפה אותו, וודאי לא שהכתה בשיניו או ניסתה לנשוך אותו.

בעדותו הראשית בבית המשפט תיאר הנאשם את המגע הפיזי שהיה בינו לבין המתלוננת באופן הבא:

תפס לה את הידיים - כי "היא רצתה לקחת את התה" ולשפוך עליו, כמה דקות לאחר שהרתיח מים בקומקום.

תפס אותה בכתפיים "והיא כאילו נפלה" - כי היא התעצבנה.

לאחר שנכנסה לחדר אחר, נכנס אף הוא לחדר זה אחריה ושאל למה היא צועקת. שם התרחש, על פי גרסתו, שנמסרה לראשונה בהזדמנות זו, האירוע הבא "היו מספריים מאחור או שהיא לקחה את המספריים [...] הרגשתי מאחור שהיא מרימה מספריים [...] היא נשכה לי את כף היד - לא זוכר אם ימין או שמאל - ונשאר לי סימני נשיכה כמה ימים. אולי מהכאב משכתי את ידי בחוזקה אחורה ואז יכול להיות שהיא קיבלה מכה בשפה העליונה או התחתונה, לא הרבצתי לה בכוונה".

על גרסה זו חזר בביטחון רב גם בתשובה לשאלת ב"כ המאשימה **בחקירה נגדית**, כשבתשובה לשאלתה האם החבלות בשפתיה נגרמו מזה שנשכה אותו והשיב "בטח".

בגרסתו זו נותן הנאשם **לראשונה** הסבר אפשרי לגרימת החבלה בשפתה התחתונה של המתלוננת.

אולם, גרסתו זו אינה מתיישבת עם הגרסה שמסר בהודעתו השנייה במשטרה שם סיפר ש"אולי" רצתה המתלוננת לנשוך אותו ולמען הסר ספק אף טרח להוסיף שאין בכך כדי לומר "שהיא רוצה לנשוך אותי".

כאן, בבית המשפט הפך ה"אולי" לוודאי והספק נותר רק לגבי השאלות האם משך ידו בחוזקה כתוצאה מאותה נשיכה והאם אכן זו סיבת החבלה שנגרמה בשפתה.

כך או כך, גם בעדותו בבית המשפט לא ניסה הנאשם ומכאן שלא הצליח להסביר כיצד נגרמו החבלות הנוספות שנמצאו.

לא למותר לציין שהמתלוננת כלל לא נחקרה על הגרסה החדשה שהעלה הנאשם בעדותו בבית המשפט ולפיה נשכה את ידו במהלך האירוע אלא על גרסתו הלא מגובשת של הנאשם במשטרה ולפיה ניסתה לנשוך אותו ועל כך השיבה בשלילה.

על כך אין אלא להוסיף כי הנאשם לא הצביע במהלך חקירתו במשטרה על סימני נשיכה בידו ולא הביא כל ראיה לתמוך בקיומם של סימנים כאלה על ידו.

גם על טענת הנאשם לפיה רצתה להשליך עליו את הקומקום ובו המים החמים או את כוס התה החם, נשאלה המתלוננת במובלע, באופן שהשאלה נבלעה בתוך מספר טענות שהופנו אליה ואליהן התבקשה להתייחס ובהן כי הייתה שיכורה בעת האירוע ואף שבתשובתה התייחסה לשאלת שכרותה בלבד לא עומתה באופן ישיר עם טענת הנאשם שביקשה להשליך עליו את הקומקום או את כוס התה.

בחקירתו הנגדית בבית המשפט נשאל הנאשם האם תפס את המתלוננת בכתפיה כי היא הייתה שיכורה והשיב **"לא הרגשתי"**, בניגוד לאמרתו בחקירה הראשית לפיה כן תפס בכתפיה.

ושב ותיאר כי בעת שהמתלוננת רצתה לזרוק את הקומקום, שם את ידיו על ידה וביקש ממנה להפסיק. כשנשאל האם משך או לקח את המתלוננת ענה **"זו שאלה מסובכת"** והמשיך במלל שלא קשור משום היבט לשאלה שנשאל, כחלק מדפוס התנהגותו במהלך החקירה במשטרה ובבית המשפט.

כשהתבקש שוב מפורשות להתייחס לחבלות שנראו על גופה על ידי קצינת החקירות, כפי שעולה מהמזכר ומהתצלומים השיב כי המתלוננת אמרה לו בהזדמנות שקדמה לאירוע **"תראה מה קורה לי בידיים מהעבודה"**.

לסיכום, גם בחקירתו הנגדית כשניתנה לנאשם הזדמנות נוספת לתת הסבר לחבלות שנגרמו למתלוננת, לא היו בפי הנאשם הסברים מניחים את הדעת להימצאות החבלות על גופה של המתלוננת ולא עלה בידו לתת הסבר סביר ומשכנע, או למצער כזה המעורר את הספק באמינות גרסתה.

7. די היה בכל אלה כדי לקבוע שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בעובדות כתב האישום.

אולם, נוכח הטענות הנכבדות שהעלה ב"כ הנאשם לגבי מהימנות המתלוננת לא אוכל לסיים הכרעת דין זו מבלי להתייחס לאמינותה ומבלי להתייחס לעדי ההגנה, אף שכבר הקדמתי וצינתי שעדותם אינה נוגעת לאירוע נשוא כתב האישום משלא היו עדים לו ואף לא שמעו עליו בסמוך להתרחשותו.

8. כבר עמדתי לעיל על כך שהמתלוננת מסרה הסברים ראויים, מניחים את הדעת וסבירים, לסתירות בין גרסתה במשטרה לעדותה בהמשך, לגבי מקרי אלימות נוספים של הנאשם כלפיה, הן מילולית והן פיזית, הסברים המתיישבים גם עם עדותן של לבנת ואלה, חברותיה של המתלוננת, שסיפרו גם על הפחד והחשש

של המתלוננת להתלונן נגדו, אף ששבה וסיפרה להם גם בהזדמנויות קודמות על כך שהנאשם תקף אותה.

בכל הנוגע, אפוא, לסתירות בשאלות המהותיות שהן בלב המחלוקת הנוגע לאירוע מושא כתב האישום, מצאתי שההסבר לגביהן ראוי, סביר ומשכנע.

ב"כ הנאשם העלה גם טענות לגבי סתירות שהתגלעו בעדותה של המתלוננת ונגעו לשאלות שנשאלה לגבי קשריה עם גברים אחרים, ששמם הוצג בפניה.

ניכר היה שהמתלוננת חשה אי נוחות רבה לשוחח על קשריה עם אותם גברים, אף שהכחישה קיומם של קשרים רומנטיים עם מי מהם ולא מן הנמנע שניסתה להסתיר את יחסיה עמם, אף שלא הוכח בראיות ממשיות שהיה בינה לבין אותם גברים קשר החורג מזה אותו תיארה. על כן ניתן לקבוע שעדותה, ככל שנגעה ביחסים אלה, לא הייתה עקבית, הייתה נגועה בסתירות ענייניות ולוגיות וניתן להסכים עם ב"כ הנאשם שלא הייתה אמינה.

ב"כ הנאשם מבקש גם לקבוע שיש בעובדה שהסתירה מהנאשם את הסתבכותה בשוק האפור כדי לפגום באמינותה.

דומני כי בנקודה זו נתפס ב"כ הנאשם לכלל טעות. דווקא בעניין זה הקרינה עדותה אמינות רבה כשאישרה, לבקשת ב"כ הנאשם, שמסמך שהציג בפניה חתום על ידה וכי הוא מצביע על חובותיה לשוק האפור. חובות שלדבריה נוצרו בעקבות עסק שפתח הנאשם בו הושקעו כספים רבים אך הוא כשל. המתלוננת גם אישרה את הטענה לפיה הסתירה ממנו את חובותיה לשוק האפור והסבירה **"הדבר היחידי שעשיתי הטעות היחידה כדי לשמור על המשפחה, אני יודעת את התגובות של י שהוא עצבני ולא שולט בעצמו, עשיתי טעות חמורה שרציתי להסתיר ממנו שאני במצב לא טוב, שאני לא יכולה לעבוד כמו שצריך ולפרנס כמו פעם והוא היה מחפש את עצמו, שנה ו-8 חודשים אחרי שהוא פתח את העסק [...]** היה לנו חשבון על שמי ולקחתי משם הלוואה לפתוח את העסק ואח"כ בשביל לחיות הסתבך המצב ולקחתי כספים משוק אפור והוא לא ידע מזה".

אין בעובדה שהמתלוננת הסתבכה בתשובותיה בעניין הגברים האחרים כמו גם בעובדה שהסתירה מהנאשם שלקחה כספים בשוק האפור, כדי לפגום במהימנות גרסתה ככל שהיא נוגעת לאירוע שהוא לב ליבו של כתב האישום, שלגביו עדותה הייתה סדורה, עקבית, אמינה ומשכנעת.

טענה נוספת העלה ב"כ הנאשם והיא נוגעת להודעת טקסט שלטענת הנאשם התקבלה במכשיר הטלפון הנייד שלו ובו איום לספר במשטרה שהנאשם אנס אותה, אף שהדבר לא התרחש במציאות, שנשלח אליו, כביכול, מהטלפון של המתלוננת.

המתלוננת הכחישה ששלחה מסר מאיים זה ואף הסבירה שלאחר האירוע החליפה את מספר הטלפון שלה והמספר ממנו התקבלה ההודעה לא היה עוד בשימוש.

ההגנה לא הביאה כל ראיה להפריך טענתה זו, אין טענה שהמתלוננת התלוננה נגד הנאשם שאנס אותה וטענת הנאשם לפיה הודעת הטקסט המאיימת נשלחה ממספר טלפון שהיה בשימוש המתלוננת לא הוכחה אף לא ברמה של מאזן ההסתברויות.

לא הובאה גם כל ראיה לתמוך בטענת הנאשם לפיה הנאשמת נהגה לשתות לשכרה והכשתה של הנאשמת, נשמעה אמינה, גם בשל ההסברים שסיפקה מדוע מצב זה לא היה אפשרי מבחינתה נוכח תפקודה היומיומי, והיא אף נתמכה בגרסאות חברותיה ובעיקר אלה, חברתה לעבודה, שהעידה שהמתלוננת מעולם לא הגיעה שתויה לעבודה.

הניסיון להציג את המתלוננת כשתיינית וכתוצאה מכך אלימה, פגע אף הוא באמינות גרסתו של הנאשם, מעבר לכל מה שהוצג כבר לעיל.

לסיכום לא מצאתי דופי בגרסת המתלוננת, ככל שהיא נוגעת לאירוע מושא האישום, מכל הטעמים שמניתי לעיל, ובהם העובדה שהמתלוננת לא השתתתה ומיד התקשרה לחברתה וסיפרה לה את שעברה, מידיות פנייתה להתלונן במשטרה, הקשרם של הדברים לסיטואציה, שאושרה אף על ידי הנאשם, הגיונם הפנימי והחיצוני, על רקע כעסו של הנאשם על כך שלא התפנתה לקחת את ילדם הקטין לביקור רופא, עקביותם והטחתם בפני הנאשם במהלך העימות, מבלי שקיבלו משוב הולם מהנאשם.

9. האם אחרי כל מה שנאמר יש בכוחם של עדויות עדי ההגנה כדי להפוך את הקערה על פיה.

ראשון העיד חברו של הנאשם **מ** (להלן: "מ") - עדותו מבוססת בעיקרה על עדויות שמיעה ועל דברים ששמע מפי הנאשם ושאינם נוגעים לאירוע מושא כתב האישום.

בעדותו סיפר כי באחד הימים, ללא קשר לאירוע הנדון לפניי, התקשר אליו הנאשם וביקש שיגיע לביתו. משהגיע מצא את הנאשם פצוע בגבה והלה טען בפניו כי הוכה על ידי המתלוננת וזאת התוצאה.

דא עקא ו לא היה עד לאירוע ובעדותו לא סיפר ששמע מפי הנאשם את נסיבות המקרה, מלבד העובדה שאמר לו "שאשתו הרביצה לו וזאת התוצאה".

המתלוננת עצמה, עוד בטרם נשמעה עדותו של ויאצסלב, התייחסה בעדותה לאירוע זה בו נפצע הנאשם בגבה וכך גם לבנת.

בעדותה, מיוזמתה, בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם האם במהלך האירוע צרחה על הנאשם וסברה לו, לאחר שהכחישה את הנטען נגדה, סיפרה המתלוננת על אירוע אחר, בו, לטענתה, הנאשם חנק אותה על הספה והיא כדבריה "הגנתי על עצמי, אז אולי דחפתי אותו, וכן רציתי לדחוף אותו ואולי נתתי לו שריטה בגבה"

גם על אירוע זה מתברר, סיפרה המתלוננת לחברתה ל, אשר אישרה, לבקשת ב"כ הנאשם, כי סיפרה במשטרה ששמעה מפי המתלוננת שבאחד הימים פתחה לנאשם את הגבה בתגובה לאגרוף שנתן לה.

שני העיד שכנו לשעבר של הנאשם **ב ב** (להלן: "ב"), שאף הוא לא היה עד לאירוע מושא הדיון וכנראה אף לא שמע עליו מפי הנאשם, שכן לא הזכירו בעדותו.

בוריס היה עד לאירוע אחד, שלדבריו התרחש בין הנאשם למתלוננת, כשיצא מביתו לשמע צעקות מביתם של בני הזוג וראה את הנאשם עומד, כשהמתלוננת אוחזת בחולצתו, שהייתה קרועה, ושמע מפי הנאשם שאיימה עליו עם סכין, אך הוא עצמו לא ראה סכין בידה.

מעבר לכך לא ידע בוריס לספר על מערכת היחסים בין בני הזוג ולדבריו אף לא ראה את המתלוננת שותה ורק שמע על כך מהנאשם.

עד ההגנה השלישי **נ א** (להלן: "נ") לא התייצב והודעתו במשטרה הוגשה בהסכמה - כל עדותו מבוססת על דברים ששמע מפי הנאשם ובהם על כך שהמתלוננת מאיימת עליו ובעבר הרימה עליו סכין.

עם זאת, עולה מהודעתו של נ, שהיה מעסיקו של הנאשם בתקופה הרלוונטית, שאף שהנאשם הגיע למקום העבודה ביום האירוע סמוך לאחריו לא סיפר לו מאום על שהתרחש באותו ביום בדירה ויש בכך כדי לעורר תהייה, במיוחד לאור דבריו של נ שבעבר נהג לשתפו ולספר לו על אירועים כאלה ואחרים בינו לבין המתלוננת.

לאחר שבחנתי את עדותם של שלושת עדי ההגנה הגעתי למסקנה שאין עדותם מעלה או מורידה לעניין המסקנות המתבקשות בתיק זה.

10. במקרה שלפנינו מדובר באישום המבוסס על עדות יחידה.

כאשר ניצב בית המשפט בפני הכרעה על פי עדות יחידה שומה עליו כי יזהיר את עצמו בטרם הרשעה על פיה. כתב על כך בהרחבה המלומד פרופ' יעקב קדמי; "**מנקודת ראות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על-פי עדותו של עד יחיד, תהא העבירה חמורה ככל שתהיה; והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. ואכן, הכלל הוא: כל עוד זוכה עדותו של עד יחיד לאמונו של בית המשפט ולמלוא המשקל ההוכחתי המתחייב מתוכנה- די בה כשלעצמה כדי לבסס הרשעה בפלילים**". (י' קדמי, על הראיות כרך א' עמ' 470).

לאחר שהזהרתי את עצמי שמדובר בעדות יחידה לאירוע ולנסיבותיו, כשמצאתי אותה מהימנה ונתמכת בראיות חיזוק מחד-גיסא, ואת עדותו של הנאשם כבלתי מהימנה, **אני מרשיעה אותו בגין המעשים המיוחסים לו בכתב**

האישום בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית של בן זוג, על פי סעיף 380 ביחד עם סעיף 382(ג)
לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"א אדר תשע"ה, 02 מרץ 2015, במעמד הצדדים